

Ruutkäppsche

(E Määrsche nõ de Brüë Jrimm)

Et wor ens e kleen läcke Mädche, däm hött jede, der-em mä aakeek, jäë, am alleleefste ävve seng Jrooß. Die woß janet, wat se dat Kenk alles jävve sollt. Ens schänkdene se em e Käppsche us rude Samp ¹, on weil-em dat eşu joot stoong on et nüüß angesch mi draare wollt, hoosch et mä et Ruutkäppsche.

Eenes Daachs saat seng Mamm aan em: »Kick ens, Ruutkäppsche, he häßte e Stöck Kooch on en Flasch Weng. Breng dat Oma; se eß krank on schwaach, dat wid hör joot donn. Jank ävve, ih dat et heeß wid, on blief schön om Wäësch, sonß fellste nauch hen, on dat Jlas jeet kapott, on Oma hät nüüß dõvan. Verjeiß net, 'Jode Morje' ze saare, wännste en et Zemme ẽrenköß, on kick disch net iesz en alle Äcke öm.«
»Isch well at alles rischtisch maache«, saat Ruutkäppsche a seng Motte on joef hör de Hank drop.

Die Jrooß ävve wonndene em Böisch, en halef Stond vam Dörp fott. Em Böisch bejäändene Ruutkäppsche dr Wolëf. Et woß ävve net, wat für-e kodd ² Dier dä wor, on hött jakeen Angß vür-em.

»Jode Daach, Ruutkäppsche«, sprooch-e.

»Schöne Dank, Wolëf.«

»Wõ jeeßte at eşu fröhsch hen, Ruutkäppsche?«

»Nõ meng Oma.«

»Wat häßte dann dõ onge denge Schözzel ³?«

»Kooch on Weng. Jästere hamme jebacke. Jetz soll die kranke on schwaache Jrooß och jet dõvan han on werrem bej Kräff komme.«

»Wõ wonnt dann deng Jrooß?«

»Nauch en joo Viëdelstond van he em Böisch. En dat Huus jrad onge die drej jrueße Eeschebööm ⁴«, saat Ruutkäppsche.

Dä Wolëf daat bej sisch: »Dat jong läcke Püütsche ⁵ eß ene fätte Beß ⁶. Dä wid nauch beißere schmaache wie die Ahl. Du moß et wahl luus aaställe on disch allebeeds schnappe.«

¹ Samt ² böses, bösesartiges ³ Schürze ⁴ Eichen(-bäume) ⁵ reizende Kind ⁶ Bissen

Hä joong-e e Stöcksche nävve Ruutkäppsche her on saat dann: »Ruutkäppsche, kick ens die schön Bloome rengs öm disch ərömm. Wofür sißte disch ens net öm? Isch jlööf, du hüëß ¹ janet, wie die Vüëlschere ² ęsu schön am senge send. Du beß am dröemele ³, als ęfste nę de Schöll jöongß. Dębej eß alles ęsu angeşch he em Böisch.«

Ruutkäppsche schlooch de Oore op, on wie et soęch, wie de Sonnestrahle düreşch de Bööm am dangße wore on alles voll bonkte Bloome stoong, daat et: »Wänn isch Oma ene fresche Puuß ⁴ metbrenge, wid se sisch bestemmp freue. Et eß ęsu fröşch am Daach, dat isch nauch bejzikde aankomm.« On et leef vam Wäęsch ęraf en dr Böisch ęren fü Bloome ze sööke. Wänn et een jeplott ⁵ hętt, meendene et, henge stöong ⁶ en schönđere, dann leef et dęhen, on koęm su emme deepere en dr Böisch ęren.

Dä Wolęf ävve joong schnaggewäşch ⁷ nę dat Huus van die Jrooß on klöppdene aa.

»Wer eß dę drusse?«

»Ruutkäppsche, dat brenk Kooch on Weng. Maach op!«

»Komm mä ęren« reef die Jrooß, »ich ben ze schwaach on kann net opstęnn.«

Dä Wolęf dout ⁸ op die Klenk, die Dür sproong op, on hä joong, ęhne e Woęt ze saare, jrad nę dat Bätt van die Jrooß on schleckdene se ęraf. Dann trock-e sisch hör Naatshämp aan, satz sisch de Schlöęfmötsch ⁹ op, laať sisch en et Bätt on trock de Vürhäng zo.

Ruutkäppsche wor nauch emme Bloome am plöcke, on wie et su völl zesaame hętt, dat et keen mi packe konnt, fool em werrem seng Oma en, on et maadene sisch op dr Wäęsch. Et wongedene sisch, dat die Dür opstoong. Em Zemme wud et em janz klüschťisch ¹⁰, on et daat: »Leeve Jętt, wat eß dat mä; isch ben dauch sonß ęsu jäę bej Oma?«

Et reef »Jode Morje«, kreesch ävve keen Antwoęt. Dęrop-hen joong et op dat Bätt aan on trock de Vürhäng zeröck. Dę loęch die Jrooß met de Schlöęfmötsch bes deep en et Jesięť on soęch säłtsam us.

¹ hört ² Vögelchen ³ schlendern, trödeln ⁴ (Blumen-)Strauß ⁵ gepflicht ⁶ stünde / stände
⁷ geradewegs ⁸ drückte ⁹ Schlafmütze, Schlafhaube ¹⁰ sonderbar

»Oma, wat häbte mä fü jruëße Uere!« - »Dat isch disch beißere hüere kann.«

»Oma, wat häbte fü jruëße Oore!« - »Dat isch disch beißere senn kann.«

»Oma, wat häbte fü jruëße Häng! - »Dat isch disch beißere packe kann.«

»Ävve, Oma, wat häbte für-ene jruëße Monk!« - »Dat isch disch beißere freibe kann.«

Koom høtt dä Wolëf dat jesaat, maadene hä ene Satz us et Bätt on verschloong dat ärm Ruutkäppsche.

Dä Wolëf laat sisich donoq werrem en et Bätt, schleef en on foong janz häll aan ze schnorke. Dä Jääjer, dä jrad am Huus vrbej joong, daat sisich: »Wie die ahl Frau mä am schnorke eß! Isch moß dauch ens kicke jonn, wat dō lauβ eß.«

Wie-e en dat Zemme on bes an-et Bätt koem, soech-e, dat dō dä Wolëf dren loech.

»Feng isch disch he, du alde Spetzboof! Disch han isch lang jesout!« Hä wollt jrad seng Flent ¹ aalääje, dō fool-em en, dä Wolëf könnit die Jrooß jefreibe han dat se nauch ze rätte wör.

Hä schouß also net, kreesch sisich en Schie ² on foong aa, dä Wolëf, dä emme nauch am schloofe wor, dr Buch opzeschnije. Wie-e e paa Schnett jemaat høtt, soech-e dat ruut Käppsche lüete ³, on nauch e paa Schnett, dō sproong dat Mädsche eruß on reef: »Ach, wie han isch misch verschräck, on wie wor-et esu düüste en dä Wolëf senge Buch!«

On dann koem och nauch die ahl Jrooß lebändisch eruß on konnt koom oome ⁴.

Ruutkäppsche leef, für flöck jruëße Steen ze hülle. Die laate se dä Wolëf en dr Buch. Wie-e waach wud, wollt-e jau fottloofe, ävve die Steen wore esu schwoe, dat-e deräk duut ömfool.

Dō wore alle drej fruh. Dä Jääjer trock dä Wolëf et Fäll aaf on noem et sisich met nohem. Die Jrooß oeff dä Kooch on dronk dä Weng, däm Ruutkäppsche metjebraat høtt, on su erkreesch ⁵ se sisich werrem. Ruutkäppsche ävve daat: »Isch well minge Läefdaach net werrem vam Wäesch eraf en dr Böisch loofe, wänn Motte et misch verboene hät.

¹ Flinte ² Schere ³ leuchten ⁴ atmen ⁵ erholte sie sich